

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 11. 1994, sp. zn. 6 A 169/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:6.A.169.1994.1

Číslo: 62/1995

Právní věta: Rozhodnutí správního orgánu o povinnosti složit kauci podle ustanovení § 3 zákona č. 39/1993 Sb. je rozhodnutím předběžné povahy a proto takové rozhodnutí nemůže být ve smyslu ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř. přezkoumáváno soudem.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.11.1994

Spisová značka: 6 A 169/94

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 39/1993 Sb. § 3 99/1963 Sb. § 248

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím Okresního úřadu ve V. byla zamítnuta žádost čtyř oprávněných osob na uložení kauce Zemědělskému družstvu v N. K odvolání oprávněných osob bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno rozhodnutím žalovaného Ministerstva zemědělství ČR tak, že podle ustanovení § 3 odst. 1, 3 zákona č. 39/1993 Sb., o pokutách a kaucích za nedodržování zákonů upravujících transformaci zemědělských družstev a nápravu majetkových křivd v oblasti vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, se ukládá povinnost složit kauci Zemědělskému družstvu v N. (v likvidaci) ve výši 1743 Kč a akciové společnosti A. v N. ve výši 14 098 Kč, vše na účet Pozemkového fondu ČR.

Proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně podala akciová společnost A. v N. žalobu, ve které navrhl, aby rozhodnutí bylo zrušeno a dovozovala porušení zákona, spočívající v tom, že není pasívně legitimována jako povinná osoba při aplikaci uvedeného sankčního zákona, neboť není právním nástupcem původní povinné osoby, t. j. zaniklého Zemědělského družstva v N.

Vrchní soud v Praze usnesením řízení o uvedené žalobě zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění:

Řízení o žalobě nemohlo proběhnout a muselo být zastaveno z těchto důvodů:

Zákon č. 39/1993 Sb. ve svém ustanovení § 3 zakládá působnost okresních úřadů rozhodnout na návrh oprávněné osoby, jejíž oprávněné nároky nebyly vypořádány anebo jí nebyl vydán bez právního důvodu majetkový podíl ve stanovené lhůtě, o povinnosti povinné osoby, popřípadě družstva či právnické osoby vzniklé podle zvláštního zákona, složit kauci v zákonem stanovené výši. Kauce se skládá na zvláštní účet Pozemkového fondu České republiky a vrací se do 30 dnů ode dne, kdy se Pozemkový fond dozví o tom, že oprávněné nároky podle zvláštních předpisů byly vypořádány a nebo že majetkový podíl byl vydán.

Z uvedeného charakteru kauce je zřejmé, že jde o rozhodnutí, které nesporně postihuje povinnou osobu na jejím majetku, nicméně se tak děje jen dočasně, t. j. do té doby, než bude o nárocích rozhodnuto a budou vypořádány, popřípadě majetkové podíly budou vydány. Je tedy zřejmé, že svou povahou je rozhodnutí o kauci pouze předběžné a nijak nepředurčuje definitivní rozhodnutí o právech a povinnostech oprávněných a povinných osob.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy (§ 224 odst. 1, 2 o. s. ř.).

Zákon však současně stanoví, že některá, taxativně zákonem vypočtená správní rozhodnutí, jsou z přezkoumávání soudem vyloučena. Soudní ochrana je pak účastníkům odepřena i v případech, kdy rozhodnutí nezákonným způsobem zasáhlo do jejich práv a povinností. Podle ustanovení § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř. soudy nemohou přezkoumávat ani rozhodnutí správních orgánů předběžné povahy.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutím předběžné povahy je i rozhodnutí o uložení kauce podle zákona č. 39/1993 Sb., o pokutách a kaucích, za nedodržování zákonů upravujících transformaci zemědělských družstev a nápravu majetkových křivd v oblasti vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Proto soud nemohl žalobu projednat a musel řízení zastavit podle ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř., poněvadž žaloba směřovala proti rozhodnutí, jež nemůže být předmětem přezkoumávání soudem.

V důsledku zastavení řízení soud vyslovil v souladu s ustanovením § 146 odst. 1, písm. c) o. s. ř., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.